

Досягнення Європейським Союзом високого рівня політичної, економічної та правової інтеграції обумовлює постійний розвиток його правової системи, вдосконалення форм і засобів досягнення його завдань і цілей. Право, яке сформувалося у процесі діяльності ЄС, забезпечує не лише досягнення цілей, які ставить перед собою ЄС, але й спрямоване на досягнення мети щодо поглиблення європейської інтеграції. Відбувається розширення предметної та територіальної юрисдикції ЄС.

Отже, особлива правова природа Європейського Союзу, специфічні особливості його правової системи, визначені ним завдання та цілі вимагають існування чіткої та логічно побудованої системи форм існування права ЄС. Їхнє формування повинно, з одного боку, відбуватися відповідно до механізмів формування права в рамках міжнародних організацій, а з іншого – забезпечувати особливі завдання і цілі в рамках компетенції, отриманої ЄС внаслідок передання своїх повноважень державами-членами.

Список використаних джерел:

1. Договір про Європейський Союз // Основоположні акти в редакції Лісабонського договору з коментарями.
2. Андрійчук О. Конституційні цінності єдиної Європи / Олесь Андрійчук // Юридичний журнал. – № 5(47) – С. 60–61.
3. Андрійчук О. Роль комунітарних принципів у процесі застосування права ЄС / О. Андрійчук // Юридичний журнал «Юстиніан». – № 3. – 2007.
4. Гнатовський М. «Концепція «європейського правового простору» в контексті проблем європейської інтеграції / М. Гнатовський // Право України. – 2003. – № 1. – С. 133–134.
5. Головка-Гавришева О. І. Правове регулювання соціальної політики у Європейському Союзі: теоретичні аспекти: Монографія / О. І. Головка-Гавришева. – Львів, 2008. – 220 с.
6. Чубарьян А. О. Европейская идея в истории. – М., 1987 / Редкол. В. Н. Денисов (гл. ред.) и др. – К., 1989. – С. 395–405.

Маммедова А.А.

студентка,

Науковий керівник: Амарян М.Х.

кандидат історичних наук, доцент,

Криворізький факультет Національного університету

«Одеська юридична академія»

СУЧАСНИЙ СТАН ВІДНОСИН УКРАЇНА – ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СОЮЗ

Для України необхідна економічна політика перехідного (від пострадянського до європейського) періоду. Концептуальною основою (на рівні визначення головних пріоритетів і напрямів) цієї політики повинно стати Послання Президента України П. Порошенка «Європейський вибір». Ефективним засобом забезпечення економічної безпеки є створення принципово нової моделі, яка повинна в собі об'єднувати державний протекціонізм з

прискореним технологічним переоснащенням у контексті зниження енерго-, матеріалоемності, підвищення екологічності виробництва, що в кінцевому підсумку означає вихід на той рівень рентабельності виробництва, що забезпечить конкурентоспроможність національної економіки [1].

Проблема відносин між Україною і ЄС не обмежується «географічними та культурологічними» дискусіями на тему, чи є Україна складовою Європи. Важливішими є питання про те, чи має вона в не надто далекому майбутньому реальні шанси стати повноправним членом Європейського Співтовариства і які кроки робляться для цього.

На нашу думку, успішність цієї стратегії потребує на першому етапі гнучких засобів державного протекціонізму. В зв'язку з цим необхідно чітко розрізнити функції держави та приватного бізнесу. До функцій держави належить:

- підтримка і розвиток не обхідної ринкової інфраструктури через прийняття відповідної законодавчої та контроль за її дотриманням;
- сприяння в здійсненні науково-дослідницьких та дослідно-конструкторських робіт;
- формування нової структури експортного потенціалу, поступовий відхід від експорту сировини та напівфабрикатів;
- включення в систему міжнародних технологічно-виробничих зв'язків у якості необхідної ланки;
- посилення ролі економічної складової в зовнішній політиці держави, створення механізму контролю над діяльністю державних та інших інституцій в цій контексті відповідності їх діяльності чинному законодавству, національним інтересам українського народу.

Україна, як уже було сказано, Європейська держава, і, отже, вона повинна прагнути влитися в загальноєвропейські процеси. На час становлення своєї незалежності наша держава не була достатньо відомою на Європейській політичній арені, але вже тоді відіграла значну роль у цьому регіоні [3].

Правовою основою відносин між Україною та ЄС є Угода про партнерство та співробітництво (УПС) від 16 червня 1994 р. (набула чинності 1 березня 1998 р.), яка започаткувала співробітництво з широкого кола політичних, торговельно-економічних та гуманітарних питань.

На сьогодні в рамках УПС визначено 7 пріоритетів співпраці між Україною та ЄС: енергетика, торгівля та інвестиції, юстиція та внутрішні справи, наближення законодавства України до законодавства Євросоюзу, охорона навколишнього середовища, транспортна сфера, транскордонне співробітництво, співпраця у сфері науки, технологій та космосу [4].

Партнерський діалог Україна – ЄС розвивається під час проведення щорічних засідань саміту Україна – ЄС за участю Президента України; Ради з питань співробітництва за участю Прем'єр-міністра України; Комітету з питань співробітництва; Комітету парламентського співробітництва; регулярних консультацій Україна-Трійка ЄС, постійних експертних консультацій [5]. Між Україною та ЄС щорічно відбувається понад 80 офіційних зустрічей та консультацій на високому і експертному рівнях.

Після набуття чинності УПС (Угода про партнерство та співробітництво) з'явився перший принциповий вітчизняний нормативний акт, щодо Європейського Союзу. Президент України 11 червня 1998 р. Указом затвердив Стратегію інтеграції України до ЄС [4], у якій наближення законодавства України до норм і стандартів ЄС визнане одним із основних пріоритетів інтеграційного процесу. Внутрішнє забезпечення процесу інтеграції покладалося на центральні та місцеві органи виконавчої влади України.

З метою доповнення і конкретизації Стратегії інтеграції України до Європейського Союзу у вересні 2000 р. Указом Президента України була затверджена Програма інтеграції України до Європейського Союзу, у якій визнав найважливіші напрями адаптації в короткій, середній і довгостроковій перспективі [2].

Нинішній розвиток політичного діалогу між Україною та ЄС базується на впровадженні Україною Стратегії інтеграції до ЄС, виконанні сторонами УПС та Плану дій «Україна–ЄС», прийнятого у лютому 2005 року у Брюссель.

У рамках Європейської політики сусідства, після цього почалось процес переговорів між Україною та ЄС по питанню Зони вільної торгівлі, яка затвердилась підписанням Договору про зони свободної торгівлі в червні 2014 р., вступивши в силу 1 січня 2016 р. Україна виходить з того, що реалізація зазначеного документа має сприяти посиленню співпраці між Україною та ЄС в умовах розширення, створити необхідні умови для переходу в майбутньому до якісно нового рівня відносин з ЄС, а також сприяти поступовій інтеграції України до внутрішнього ринку ЄС [3].

На сучасному етапі актуальним є взаємодія України з ЄС з питань зовнішньої та безпекової політики є ухвалення Євросоюзом рішення про приєднання України до позицій та заяв ЄС з регіональних проблем та питань міжнародного життя.

Таким чином, вже на даному етапі Україні надано право бути складовою позицій ЄС, яким користуються країни-кандидати та країни-члени Європейської економічної зони [6].

У Сучасному етапі розвитку відносин Україна – Європейський Союз, можна виділити наступні напрямки інтеграційних процесів:

Перший напрямок – це адаптація законодавства України до законодавства Союзу у сфері забезпечення прав людини. Тобто, забезпечення розвитку політичної, підприємницької, соціальної, культурної активності громадян України, а також сприяти зростанню добробуту громадян, привести його до рівня, який існує в державах-членах ЄС.

Другий напрямок – це економічна інтеграція і розвиток відносин між Україною та ЄС. Базовим документом є Договір про зону вільної торгівлі. Головним завданням у цій галузі є лібералізація в синхронізованому відкритті ринків ЄС та України, взаємне збалансування торгівлі.

Третій напрямок – це визнання ЄС значення України у формуванні нової архітектури європейської безпеки та управління Євросоюзу. Участь України в європейській оборонній політиці.

Четвертий напрямок – це адаптація соціальної політики України до Стандартів ЄС. Даний напрямок вимагає реформування плати праці, системи страхування, здоров'я, кредитування, пенсійного забезпечення і т. д. [7].

Таким чином, можна зробити висновок, що Україна хоч і повільним темпами, все-таки прагне в Європу через членства в ЄС.

Список використаних джерел:

1. Кашпір Р. Євролізація – шлях України в Європейський Союз // Банківська справа. – 2004. – № 1. – С. 35–41.
2. Кураєва А. Перспективи вступу України до ЄС та модель регіональної економічної інтеграції // Молода нація. Альманах. – 2003. – № 4. – С. 60–70.
3. План дій Україна – ЄС // Євробюлетень. – 2005. – № 1. – С. 4–5.
4. Рибачук О. Реалізація плану дій Україна–ЄС: проблеми і перспективи // Національна безпека і оборона. – 2005. – № 7. – С. 5–9.
5. Рябчук М. Україна – Європейський союз: від «віртуального» партнерства до реального співробітництва / М. Рябчук // Всесвіт. – 2006. – № 11–12. – С. 175–186.
6. Солонець О. Шлях до Європи // Слово Просвіти. – 2005. – № 5. – С. 2.
7. Фомін С. Розширення ЄС: момент істини для України // Політика і час. – 2004. – № 7–8. – С. 44–49.

Шафорост Т.В.

студентка,

Науковий керівник: Амарян М.Х.

кандидат історичних наук, доцент,

Криворізький факультет

Національного університету «Одеська юридична академія»

ЗАХИСТ ЕКОЛОГІЧНИХ ПРАВ В УКРАЇНІ ТА ЄВРОПЕЙСЬКОМУ СОЮЗІ

Серед усіх цінностей нематеріального характеру, усвідомлених людством як дійсно універсальні (всезагальні) цінності, права і свободи людини стоять на одному з перших місць. У сучасний період інтеграції нашої держави у русло демократичних процесів світового розвитку та адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, що є пріоритетним напрямком української зовнішньої політики, істотного значення набуває правове забезпечення конституційних прав людини і громадянина, серед яких особливе місце займають екологічні права.

Конституція України проголошує людину, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпеку найвищою соціальною цінністю (ст. 3), закріпила низку основних прав, поряд з якими виділила і екологічні права: право на безпечне для життя і здоров'я довкілля; право на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди; право вільного доступу до інформації про стан довкілля, про якість харчових продуктів і предметів побуту, а також право на її поширення (ст. 50). І оскільки закріплення прав в